

en etiketten

Vorige week ben ik met mijn hond naar de dierenarts geweest. Het arme beest weigerde al geruime tijd elk voedsel. Na een reeks van onderzoeken en 250 euro armer, gaf de dierenarts me een pijnstillende pil mee die ik 3 keer per dag aan het beestje moest geven. Hoe je dat moet doen bij een hond die zijn kaken stijf op mekaar houdt, vertelde hij er niet bij. De medicatie hielp geen fluit. Voor mij reden om eens de bijsluiter te raadplegen. Daar las ik dat het medicijn – het is echt waar – de rijvaardigheid kon beïnvloeden. Even schoot me een opmerking door het hoofd die ik ooit van een veetransportchauffeur hoorde: „Dierenwelzijn is een groot goed, maar die dierenbeschermers zijn pas tevreden als het varken aan het stuur zit en ik achterin in de bak.” Nou is mijn hond best intelligent, maar met mijn trouwe viervoeter aan het stuur, zou ik bepaald niet rustig in de passagiersstoel zitten. Ik ben toch zeker Martin Gaus niet.

De traditionele bijsluiter heeft trouwens zijn langste tijd gehad. Hij wordt links ingehaald door de digitale ‘kijksluiter’. Als gevolg van de Voedselinformatieverordening (Verordening (EU) Nr. 1169/2011) worden de bijsluiters van onze voedingsmiddelen topzwaar van de verplichte informatie. Het is pure beroepsdeformatie, ik geef het toe, maar ik vind het leuk om voedingsmiddelenetiketten te checken. Dat de verstrekte informatie weer eens niet aan alle wettelijke eisen voldoet, vind ik al lang niet meer interessant. Het is de creativiteit van producenten en distributeurs om zo veel tekst op een etiketje te proppen, die ik fascinerend vind. Laatst had er eentje me bijna tuk. Het ontbrak op het mooie ronde etiketje zo duidelijk aan essentiële voedingsinformatie dat het zelfs mijn slechtiende schoonmoeder zou opvallen. Daar moest meer aan de hand zijn. En ja hoor, onder het etiketje zat een tweede identiek vormgegeven etiketje verborgen met daarop netjes alle verplichte informatie, zij het in een te klein lettertype. Geweldig! Ik hoop dat de NVWA en de bestuursrechter een dergelijke spitsvondigheid ook weten te waarderen. Maar dat zal wel niet.

Laten we eerlijk zijn, het traditionele etiket is gewoon een zeer middelmatig communicatiemiddel. Wordt het daarom niet eens tijd om, in analogie met de ‘kijksluiter’, voedselinformatie (ook) op een moderne manier aan het product te koppelen? Via zogenaamde ‘intelligente verpakkingen’ kan een geïnteresseerde consument, die bijvoorbeeld allergisch is voor een bepaald ingrediënt, met een gepersonifieerde app snel over exact die informatie beschikken die voor hem van belang is. Maar er is technologisch nog veel meer mogelijk. Een intelligente verpakking kan aan de distributie en de consument naast informatie over herkomst en samenstelling nog veel meer nuttige, historische en actuele informatie over de hoedanigheid van het versproduct verschaffen. Door ultradunne, flexibele, elektronische componenten, zoals sensoren en displays, op de verpakking te printen, kan informatie over onder andere voedselveiligheid en houdbaarheid worden verkregen. Dat levert op zijn beurt weer een bijdrage aan de beperking van voedselverspilling.

Mijn hond is gelukkig weer helemaal in orde. Hij springt weer als vanouds enthousiast de auto in voor een ritje naar de bossen. Via de achterklep, wel te verstaan.

